

Sophie McKenzie Vertrouw op mij

Julia was mijn
beste vriendin.
Ik heb haar nooit
écht gekend...

litteraire thriller

Over het boek

Julia was degene bij wie Livy altijd terecht kon, sinds de twee vriendinnen elkaar vijftien jaar geleden vonden na de moord op Livy's zus, Kara. Wanneer Julia dood in haar huis gevonden wordt, kan Livy dan ook niet geloven dat ze zelfmoord heeft gepleegd, zoals wordt vastgesteld.

De Julia die zij kende was het tegenovergestelde van hoe Julia's familie haar afschildert: als een egoïstisch en neurotisch persoon. Livy staat echter alleen in haar ongelof. Ze wil koste wat kost bewijzen dat Julia niet zelf haar leven heeft beëindigd. Ze kan nog niet vermoeden dat haar zoektocht alles op losse schroeven zet wat ze over haar beste vriendin dacht te weten. En de waarheid die ze uiteindelijk boven water krijgt, kan ook haar eigen leven verwoesten...

'Voor fans van Sophie Hannah en S.J. Watson. Je blijft je afvragen wie je moet geloven en wie er gek geworden is.' – *Bookseller*

'Een totaal verslavende en verrassende thriller. En dan biedt *Vertrouw op mij* ook nog een reflectie op de kracht van vriendschap en vertrouwen. Dit boek zal je niet onberoerd laten – een aanrader!' – Lisa Unger

Over de auteur

Sophie McKenzie heeft gewerkt als journalist en docent creatief schrijven. Tegenwoordig schrijft ze zelf fulltime. Ruim een miljoen exemplaren van haar young adult-boeken gingen er al over de toonbank en haar werk heeft diverse prijzen gewonnen. Met *Sluit mijn ogen* brak McKenzie in 2014 internationaal door als thrillerschrijfster. *Vertrouw op mij* is haar tweede titel in dit genre.

Van dezelfde auteur

Sluit mijn ogen

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Sophie McKenzie

Vertrouw op mij

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Trust in Me

Copyright © Rosefire Ltd 2014

First published in Great Britain by Simon & Schuster UK Ltd, 2014

A CBS COMPANY

Vertaling

Guus van der Made

Omslagbeeld

Aleshyn Andrei

Omslagontwerp

b'IJ Barbara

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0254 3

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Roger, Dana en Alex, met veel liefde.

*Het is een onmogelijke keus. Hoe moet ik die maken?
Ik denk terug aan de afgelopen weken en aan alles wat er
is gebeurd wat me tot dit punt heeft gebracht.
Het doet er niet toe. Het doet er allemaal niet meer toe.
Het enige wat nu nog telt is deze keus.
Deze onmogelijke keus.*

Een maand eerder...

1

Ik krijg de sms net als ik uit de auto stap. Ik ben zo gespannen over wat er die avond te gebeuren staat dat het piepje nauwelijks tot me doordringt. De ondergaande zon werpt zachtroze en oranje tinten over de skyline van Exeter en de smalle toppen van de torens van de kathedraal steken er scherp tegen af. De lucht is warm, maar ik huiver en voel mijn hart fel tegen mijn ribben bonken. Will werpt me een bezorgde blik toe. Ik haal mijn telefoon uit mijn tas en vraag me afwezig af of de sms van de babysitter kan zijn. Maar dan zie ik Julia's naam oplichten. Heel even voel ik me warm vanbinnen. Wat mijn beste vriendin geschreven heeft, zal waarschijnlijk een steunbetuiging op Julia's gebruikelijke toon zijn: groots, meeslepend en vol meelevens.

Maar als ik de sms lees, blijkt die kort en bondig te zijn.

Bel me ajb. Moet met je praten.

Ik weet dat het overdreven is, maar ik voel me toch gekwetst. Julia weet hoe ik tegen dit diner opzie. Ze weet wat me te wachten staat. Of wie, liever gezegd. En toch gaat die sms alleen over haar.

Misschien zou me het niet moeten verbazen, want Julia is altijd een beetje geobsedeerd met zichzelf geweest. Maar toch is het niets voor haar om vanavond te vergeten. Ik druk het bericht weg. Ik heb nu geen tijd en geen zin om te reageren.

Als we de straat oversteken naar het huis waar Leo en Martha enige maanden geleden zijn gaan wonen, slaat Will zijn arm om mijn schouders. Het is een nieuw gebouwde, goed

verzorgde, witte kubus, die scherp afsteekt tegen de bakstenen stadswoningen eromheen.

‘Indrukwekkend, hè?’ zegt Will. Hij klinkt gespannen. Ik werp hem een snelle blik toe. Zijn nervositeit uit zich in opeengeklemden kaken en toegeknepen ogen. Mooi zo. Ik ben blij dat hij ook nerveus is. Dat is hem verdomme geraden.

Om eerlijk te zijn is het huis adembenemend. Het minutieuze ontwerp weerspiegelt perfect de aspiraties van Leo Harbury, Wills baas. Als we naderbij komen, zwaait de deur open. We worden opgewacht door een jongeman in een smoking met een blad met glazen champagne in zijn handen. Ik glimlach en hij glimlacht terug.

‘Will en Livy Jackson,’ zegt Will.

‘Komt u binnen.’ De man doet een pas opzij om ons binnen te laten. ‘U kunt Leo en Martha in die kamer vinden.’ Hij wijst naar een deur aan de linkerkant van de hal. ‘De toiletten en de garderobe bevinden zich rechts.’

Ik volg Will naar de linkerdeur. Mijn hakken tikken luid op de mozaïektegels op de vloer. De hal is stijlvol en toch eenvoudig ingericht. Als het huis, dat duidelijk geld uitstraalt, een weerspiegeling is van Leo Harbury’s uitbundige karakter, dan zijn de witte muren en de smaakvolle inrichting een eerbetoon aan de matigende invloeden van zijn vrouw. Ik vang een blik van mezelf op in de met bladgoud omlijste spiegel. Ik ben vandaag naar de kapper geweest, maar ik had een dag eerder moeten gaan. Mijn haar, dat zorgvuldig in een bijna vederachtige boblijn is geföhnd, ziet er te gemaakt uit. Ik had net zo goed een bordje met ‘deze vrouw doet erg haar best’ kunnen omhangen. Ondanks alles moet ik om die typische Julia-uitdrukking glimlachen en ik draai me enigszins in de spiegel om mijn Hobbs-cocktailjurk te bekijken. Ik zie er best leuk uit, maar wat je ziet is wat je krijgt: High Street. Normaal gesproken zou het niet bij me opkomen. Leo en Martha Harbury zijn geen snobs, en hoewel Martha zonder twijfel een

volmaakte verschijning zal zijn, zal ze met haar warme glimlach ook zeggen hoe leuk ik eruitzie. Ik probeer mezelf tot kalmte te manen. Het is nu te laat om nog iets te veranderen aan wat ik draag.

Will kijkt naar me en bijt op zijn lip. Ondanks de grijze lokken bij zijn slapen ziet hij er jong uit; jonger dan ik, terwijl hij eigenlijk twee jaar ouder is, en hij is echt knap in zijn donkere pak. Ik streel met mijn vinger over de platina halsketting die hij me vorig jaar voor onze dertiende trouwdag heeft gegeven. Hij voelt warm aan tegen mijn huid, hoewel de lucht in de hal koel is.

Will en ik lopen naar de deur links van ons. De geluiden van het feest komen ons tegemoet. We horen het geroezemoes van stemmen, de hoge en lage tonen van de violen in de achtergrondmuziek en het gerinkel van glazen.

‘Gaat het, Liv?’ vraagt Will.

Ik knik, hoewel we allebei weten dat ik lieg. Will pakt me bij mijn hand, maar ik trek die weg. Wat waarschijnlijk niet eerlijk is. Will vindt het vreselijk dat we onder deze omstandigheden hier zijn.

Maar toch is het zijn fout.

‘Het spijt me,’ begint hij, maar ik steek mijn hand op. Ik wil geen excuses horen. Vooral vanavond niet.

Ik heb zes jaar naar excuses moeten luisteren. Niet een ervan heeft ooit de klok terug kunnen draaien. Niet een ervan heeft ooit de pijn weggenomen.

En niet een ervan zal kunnen voorkomen dat ik Catrina in de komende minuten zal leren kennen.

‘Zeg nog eens hoeveel mensen we daarbinnen kunnen verwachten?’ vraag ik. Mijn stem klinkt me vreemd in de oren.

‘Twintig of zo, denk ik.’ Will trekt een gezicht. ‘Paul en Becky natuurlijk, nog een paar anderen van kantoor, een aantal klanten en agenten waar we in Zwitserland en Duitsland mee samenwerken, hun partners, misschien een paar mensen uit

de Verenigde Staten...’ Zijn stem sterft langzaam weg. Catrina’s onuitgesproken naam blijft tussen ons in hangen.

Ik veeg mijn klamme handen aan mijn jurk af. Leo en Martha’s ‘eenvoudige diner voor vrienden en collega’s’ is een jaarlijks terugkerend evenement, hoewel dit ons eerste bezoek aan hun nieuwe huis is. ‘Eenvoudig diner’ is natuurlijk een totaal verkeerde naam, die geen recht doet aan de formele stijl van het hele gebeuren. Leo is een succesvol zakenman, die zijn media- en marketingbedrijf dertig jaar geleden is begonnen en tot een groot lokaal succesverhaal heeft weten uit te bouwen.

‘Klaar?’ Will steekt zijn hand uit om de deur te openen.

Mijn telefoon gaat. Ik zoek haastig in mijn tasje om hem tevoorschijn te halen. Op het schermpje staat Julia.

‘Wie is het?’ vraagt Will.

‘Het is Julia maar.’ Ik druk het gesprek weg en zet daarna mijn telefoon uit. Als er thuis een probleem is kan de babysitter Will bellen. Ik heb geen tijd voor Julia. Niet nu althans. Ik kan niet eens normaal denken. Ik kijk weer naar Will. Zijn hand ligt nog op de deurknop en hij ziet er angstig uit. Met een akelige steek van jaloezie vraag ik me af hoe hij het vindt om Catrina terug te zien. Voor ze naar Frankrijk werd overgeplaatst om daar Leo’s zaken te behartigen, heeft ze kort met Will samengewerkt. Ik probeer me het meisje op de foto op de website van Harbury Media weer voor de geest te halen: een blondine met delicate gelaatstrekken en een wipneusje, perfect opgemaakt en met een verleidelijk glimlachje. Of heb ik me die glimlach ingebeeld?

‘Liv?’ Will kijkt naar me. Binnen in de kamer begint iemand luid te lachen. ‘Het spijt me allemaal zo,’ fluistert hij.

Ik knik zonder hem direct aan te kijken. Ik wil me om draaien en hem toeschreeuwen dat spijt niet genoeg is. Het verlost me niet van mijn angst, geeft me niet de rust waar ik zo naar verlang. Die hebben Catrina en hij me zes jaar gele-

den met hun geheime middagafspraken ontstolen. Will was blind verliefd op haar. Hij heeft altijd ontkend dat het liefde was, maar ik kon de obsessie in zijn ogen zien. En ik haatte haar vanuit het diepst van mijn ziel, omdat ze een karikatuur van mijn huwelijk had gemaakt, mijn gezinsleven in gevaar bracht en de wereld van mijn kinderen dreigde te vernietigen.

Ik heb nog nooit iemand zo intens gehaat.

Nou ja, nog één ander misschien.

Will buigt zich naar mij toe en kust me in mijn hals. ‘Je ziet er beeldschon uit.’

Ik schud mijn hoofd. Het is niet dat ik geloof dat hij opzettelijk liegt, maar na bijna veertien jaar huwelijk let je niet meer zo goed op elkaar. Daarom krijg ik het gevoel dat hij overcompenseert, lief probeert te zijn. Hoe dan ook, wat hij ook probeert, het is te laat. Vleierij zal niet voldoende zijn om ons door de avond heen te helpen.

‘Ik meen het,’ zegt Will, terwijl hij een haarlok uit mijn gezicht streelt.

‘Kom mee.’

Will knikt, pakt de deurknop weer beet en opent de deur. De kamer is vol mensen, maar toch kan ik zien dat deze ruimte al net zo smaakvol ingericht is als de rest van het huis. Er staan een groepje leren banken, een paar mooie, lage tafels en er hangen eenvoudige crèmekleurige gordijnen bij de ramen. Aan de muren hangt moderne kunst. Will houdt me bij mijn hand als we de kamer in lopen. Ik kijk scherp om me heen om te zien of ik Catrina ergens kan ontdekken. De kamer is overvol en er zijn beslist meer dan de twintig mensen die Will had verwacht. Bij het venster zie ik Leo met zijn hofhouding om zich heen. Hij loopt met zijn bekende grote passen al prattend naar de tafel met de drank. Ik kijk verder door de kamer. Geen blondines te zien, niet onder de vijftig althans.

Ik kijk met opgetrokken wenkbrauwen naar Will. Hij schudt zijn hoofd.

Ik haal opgelucht adem. Catrina is er niet. Nog niet.

Er komt een stralend glimlachend echtpaar op ons af. Ze lijken me van dezelfde leeftijd als Leo en Martha, begin zestig.

‘Leuk je weer te zien, Will. De laatste keer was op die conferentie in Basel, is het niet?’ De man heeft een Texaans accent. Hij schudt Will enthousiast de hand en wendt zich dan tot mij om zijn vrouw voor te stellen.

Ze glimlacht als Will op zijn beurt mij voorstelt. Ze heeft iets aan wat alleen maar als een gewaad beschreven kan worden: het is roze en valt in zachte, zijden stroken naar de grond. Ik kijk naar mijn eigen nauwsluitende cocktailjurkje dat met kant is afgewerkt en tot aan mijn knieën reikt. Ik ben er nog niet uit of ik er te oud voor ben, of dat het gewoon niet staat bij mijn figuur. Sinds Zacks geboorte ben ik ruim zes kilo aangekomen.

Will en de twee Texanen zijn inmiddels in een druk gesprek verwickeld. Er komt een andere jongeman in een smoking met een blad met drankjes voorbij. Ik neem een glas witte wijn. Het is heerlijk; droog en soepel met een lichte afdrank van kruisbessen. Om me heen gaat het gebabbel verder. Ik glimlach en knik zonder dat ik echt luister. Ik kan alleen maar aan Catrina denken. Ze is jonger dan ik en voor zover ik weet heeft ze geen kinderen. Ik ben ervan overtuigd dat ze sexy en slank zal zijn, en succesvol bovendien. Ze woont nu al bijna zes jaar in Parijs en is nog steeds de jongste directeur van Harbury. Toen ik dat een paar dagen geleden aan Julia vertelde, rolde ze met haar ogen. ‘Ik zou me maar op het ergste voorbereiden, Liv,’ had ze gezegd. ‘Als het een beetje tegenzit draagt ze kleding van een Franse ontwerper, heeft ze een superstrak lijf en zo’n minachtend glimlachje dat al die vrouwen uit Parijs schijnen te hebben.’

Nu ik aan Julia denk, ben ik bijna geneigd om me te verontschuldigen en even naar het toilet te gaan om haar toch maar terug te bellen. Het kan me niet schelen dat ze vanavond een

beetje egoïstisch is geweest. Ik wil even met mijn beste vriendin praten, maar voor ik een woord kan uitbrengen zijn Leo en Martha er plotseling.

Leo straalt en schudt Will de hand alsof het een waterpomp is en geeft hem een enorme klap op zijn rug.

‘Fijn je te zien,’ zegt hij met dat quasibekakte accent dat hij vaak bij dit soort gelegenheden gebruikt. Zowel Martha als Will heeft me verzekerd dat Leo privé minder zelfvertrouwen heeft dan het lijkt, maar hij maakt mij altijd onrustig. Hij heeft iets arrogants en zijn priemende blik maakt me nerveus. ‘Hoe voel je je na de promotie?’

Dat is een verwijzing naar het feit dat Leo onlangs de titel deputy managing director aan Wills baan als planning director heeft toegevoegd. Het is een blijk van waardering voor Wills talent en zijn harde werk, maar levert weinig extra geld en heel veel extra stress op.

‘Het gaat prima, dank je,’ zegt Will met een lichte bloos op zijn wangen.

Leo knipoogt naar me en zijn blik dwaalt naar de halslijn van mijn jurkje. Ik ga onrustig van mijn ene been op het andere staan. Het is niet dat ik bang ben dat Leo probeert te gluren; hij heeft zelfs nog nooit met me geflirt. Maar hij heeft iets rusteloos over zich, je weet nooit waar hij aan denkt.

‘Livy.’ Martha wendt zich tot me en kust me zacht op mijn wang. ‘Je ziet er prachtig uit. Hoe is het met de kinderen?’

Ik glimlach, dankbaar voor haar warmte, en elke gedachte aan Julia bellen is op slag verdwenen. Martha vergeet nooit om naar Hannah en Zack te vragen. Ze heeft zelf geen kinderen en zegt vaak met een luchtige glimlach dat als ze een dochter zou hebben gehad, ze op mij had moeten lijken.

‘Het gaat geweldig met de kinderen,’ antwoord ik. ‘Hannah begint een en al hormonen te worden, maar Zack is nog gewoon Zack. Jullie nieuwe huis is trouwens geweldig.’

‘Ik ben blij dat je het mooi vindt,’ zegt Martha. Er verschijnt

een rimpel op haar voorhoofd. ‘Maar Hannah kan toch nog niet zo oud zijn?’

‘Ik ben bang van wel. In oktober wordt ze dertien.’ Ik haal Wills telefoon uit zijn zak en laat Martha zijn screensaver zien, een foto van Hannah en Zack bruinverbrand in korte broeken en T-shirts tijdens de paasvakantie in Spanje. Terwijl Martha bijna als een trotse grootmoeder naar de foto van de kinderen kijkt, komen Paul en Becky naar ons toe. Het is goed ze te zien; niet alleen omdat het al zo lang geleden is, maar ook omdat we elkaar al zo lang kennen.

Paul en ik hebben elkaar tijdens onze studie geschiedenis leren kennen, maar we werden eigenlijk pas na de universiteit echt goede vrienden, toen hij een baan bij Harbury aannam en me aan Will voorstelde, die daar toen al werkte. Kort daarna leerden Paul en Becky elkaar kennen en hebben we nog een tijdlang heel vaak met elkaar opgetrokken.

‘Zack ziet er zo leuk uit,’ zegt Becky op dwepende toon. ‘Echt schattig.’

Ik glimlach en moet me beheersen om niet meteen een anekdote te vertellen. Paul en Becky hebben geen kinderen en ik ben me er pijnlijk van bewust dat hun interesse grenzen heeft, in tegenstelling tot Martha’s oprechte vreugde over mijn kinderen. Als om mijn gelijk te bewijzen wendt Becky zich van de telefoon af en fluistert Paul iets in zijn oor.

Ik kijk naar ze. Ze worden allebei op een aantrekkelijke manier ouder. Paul is slank en heeft dik, zwart haar en Becky ziet er in haar blauwe cocktailjurk heel elegant uit. Ik ken Paul al zo lang dat ik vaak vergeet dat Leo zijn vader is. Hij is een kind uit Leo’s eerste huwelijk, iets waarover nooit wordt gesproken. Het lijkt mij heel raar om voor je eigen vader te werken, maar Paul lijkt heel tevreden.

Ik geef Will zijn telefoon terug. Een ogenblik later neemt Leo hem mee om met Werner Heine te praten, een klant uit Duitsland.

Ik zie de blik in Martha's ogen. Ze glimlacht gelaten.

'Ze kunnen nooit ophouden met werken, hè?'

Ik glimlach spijtig terug. Paul en Becky babbelen nog steeds met elkaar en luisteren niet naar ons. Martha komt een stapje dichterbij me staan en laat haar stem zakken.

'Het spijt me zo van Catrina,' zegt ze. 'Leo heeft haar zonder erbij na te denken uitgenodigd en toen was het te laat. Ik kwam er pas een paar dagen geleden achter.' Ze rolt met haar ogen. 'Mannen, echt waar.'

Ik knik en voel mijn wangen gloeien. Dus ze weet het. Ik heb nooit met Martha over die verhouding gesproken, of met wie dan ook behalve Julia. Ik weet dat Martha gewoon vriendelijk probeert te zijn, maar het is moeilijk me niet vernederd te voelen.

Martha knijpt even in mijn schouder en is duidelijk bezorgd. In verlegenheid gebracht kijk ik om me heen. Er zijn hier een heleboel mensen die met Leo en Will samenwerken. Hoeveel mensen hier zouden het weten? Will heeft me bezworen dat hij er nooit met iemand over heeft gepraat. Ik denk dat het naïef was om te denken dat niemand er iets van heeft gemerkt. Of dat er niet over geroddeld zou worden.

'Ik vind dat je er een prachtige kamer van hebt gemaakt,' zegt Becky tegen Martha, die me nog een keer zachtjes in mijn schouder knijpt en dan terugvalt in haar rol van gastvrouw.

Als Martha en Becky een gedetailleerd gesprek over het kleurenpalet van Farrow & Ball beginnen, kijkt Paul me aan. In tegenstelling tot Leo heeft hij een smal gezicht en is er, behalve rond zijn mond misschien, geen spoor van de hoekige, vlezige trekken van zijn vader te bekennen.

'Hoe gaat het, Livy?' vraagt hij.

'Goed,' lieg ik.

'Hoorde ik je nou zeggen dat Hannah een humeurige tiener begint te worden?'

Aangemoedigd door zijn interesse vertel ik hem het verhaal over Hannahs verzoek om haar benen te mogen laten waxen, terwijl ‘ze nog niet eens ongesteld is geworden’. Paul kijkt me wat opgelaten aan als ik dat zeg en ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Hij is altijd nogal preuts geweest. Ik herinner me dat hij er bij ons eerste bezoek na haar geboorte beleefd op had gestaan dat we haar luiers direct in de vuilnisbak buiten het huis zouden doen. Eigenlijk was dat natuurlijk helemaal niet zo raar, maar het was het begin van het eind van de vriendschap die we tot dat moment hadden gekend. De laatste paar jaar komen we eigenlijk nauwelijks meer bij elkaar over de vloer, hoewel we nog wel eens in de zoveel maanden met z’n vieren in Exeter uit eten gaan.

Becky bemoeit zich pas weer met het gesprek als Paul uitlegt dat ze hun huis, een oud victoriaans herenhuis in Topsham, in de zomer gaan laten renoveren. Becky geeft wiskunde aan de lokale particuliere school. Ze is elegant en erg aantrekkelijk, haar lange donkere haar zit in een prachtige vlecht samengebonden en ze heeft al net zulke donkere, levendige ogen als haar man. Paul werkt natuurlijk voor Harbury Media, hoewel hij als account director met speciale verantwoordelijkheid voor de digitale marketing een trap lager in de pikorde van het bedrijf staat dan Will. Paul heeft een charmante manier om, zonder dat het op valse bescheidenheid lijkt, over zijn onbeduidende positie te praten. Daarbij houdt hij vol dat zijn werk weliswaar uitdagend maar saai is en dat zijn vrouw de-gene met de hersens is.

‘Hersens en schoonheid,’ zegt hij, terwijl hij haar bewonderend aankijkt.

Ze bloost en geeft hem een kus op zijn wang. Instinctief kijk ik om me heen waar Will is. Paul en Becky zijn in hetzelfde jaar getrouwd als wij, maar zij lijken volkomen gelukkig te zijn, terwijl Will en ik al na zeven jaar zijn verhouding moesten zien te overleven. We zijn sindsdien alweer bijna net zo

lang getrouwd als daarvoor, maar de tweede helft is moeilijker geweest. Ik vind het moeilijk om niet jaloers te worden op een echtpaar dat nog zo gelukkig met elkaar is.

Ik vraag Becky of ze zich verheugt op het begin van haar vakantie en de geplande renovatie van hun huis.

‘God, ja,’ zegt ze, ‘maar vooral omdat wij eruit gaan en de bouwlieden tot begin september hun gang kunnen laten gaan.’

‘Waar gaan jullie al die tijd naartoe?’ Mijn ogen dwalen naar Will, die met een paar collega’s van zijn werk staat te praten. Ik ken niet alle vrouwen in die groep, maar ik weet zeker dat Catrina er niet bij staat.

Becky begint uit te leggen hoe het huis van haar ouders in Spanje eruitziet, waar ze tijdens de verbouwing naartoe zal gaan.

‘Maar ik zal Paul natuurlijk wel missen,’ zegt ze, terwijl ze haar man met een liefhebbende glimlach aankijkt.

‘En ik zal jou missen.’ Paul kijkt mij aan en trekt een grimas. ‘Dankzij het werk duurt het eindeloos voor ik er ook naartoe kan.’

‘Meer dan een maand.’ Becky kust hem op zijn wang. ‘Arme schat.’

Ik kijk naar hen en probeer de jaloezie over het gemak van hun intimiteit te onderdrukken. Zelfs toen alles nog goed was waren Will en ik nooit zo’n stel dat elkaars zinnen kon afmaken.

‘Dus jij blijft hier als Becky naar Spanje gaat?’ vraag ik aan Paul.

‘In een huis van mijn moeder,’ legt hij uit. Ik weet heel weinig van Pauls moeder. Hij heeft als tiener het contact met haar en zijn stiefvader, aan wie hij een hartgrondige hekel had, verbroken.

Ik weet dat ze tegenwoordig weer met elkaar omgaan, maar het is duidelijk dat Paul en zijn moeder ook nu nog geen

nauw contact met elkaar hebben. Leo en Martha laten haar naam nooit vallen, maar ik weet dat Leo's huwelijk met zijn eerste vrouw tot een einde kwam toen Paul nog erg jong was en lang voordat hij Martha leerde kennen. Paul schijnt daar nooit bitter over te zijn geweest en heeft weleens met een zuur lachje gezegd dat hij zich ook had laten scheiden als hij met zijn moeder getrouwd zou zijn geweest.

We drinken en babbelen nog een paar minuten verder. Snowflake, de kat van Leo en Martha, een prachtige witte Pers, komt langs paraderen en trekt bewonderende blikken. Will komt weer terug en Paul en hij beginnen over motors te praten, een passie die ze samen delen en de oorspronkelijke reden voor hun vriendschap was. Paul heeft blijkbaar een nieuwe Ducati gekocht. Will zet grote ogen op als Paul hem uitlegt welk model het precies is. Ik weet dat hij ook dolgraag een motor zou willen hebben. Hij heeft zijn laatste motor verkocht toen Hannah werd geboren zodat we een auto konden kopen, en hij heeft al in geen jaren meer motorgereden.

Becky heeft het nog steeds over Spanje, over Andalusië om precies te zijn, en de wandelingen die Paul en zij daar tijdens hun laatste vakantie hebben gemaakt. Maar er ligt inmiddels een gebeeldhouwde glimlach op mijn lippen. Het is niet alleen dat het huwelijksgeluk me langzaam te veel wordt. Ik ben me er vooral van bewust dat Catrina elk moment binnen kan komen. Als ze er al niet is.

Even later zegt Martha dat ze naar de keuken moet om een oogje op het eten te houden. Becky loopt met haar mee. Paul en Will staan nog steeds over motors te praten, dus kijk ik in de kamer om me heen. Dit is de hel. Mijn glas is leeg. Ik heb het veel te snel leeggedronken. De kelner komt met een blad met champagne en witte wijn voorbij. Ik neem nog een glas wijn en houd het koele, vochtige glas tegen mijn wang als Leo naar ons toe komt lopen.